

Každý chce na něco zapomenout.

Každý doufá, že někde „tam“ to bude lepší.

Austrálie se pro to zdá jako dostatečně odlehlé místo.

S rozhodnutím začít znovu a lépe najde mladá Češka na druhé straně světa, tváří tvář jiné kultuře, historii a přírodě mnohem víc než jen zapomnění.

O AUTORCE

Srdcem z jižní Moravy, doma ve West Yorkshire, duší na horách, zamilovaná do Polynésie, vášnivá fotografka, od 2011 žijící u protinožců. Když za mlada při pohledu na Mušov okopávala vinnohrady, snila o vzdálených místech, o kterých později začala psát jako VIP bloggerka na iDnes a občasná přispěvatelka do časopisů Koktejl a Lidé a Země. Než ji moře zavolalo do Northern Beaches v Sydney, žila ve Francii a Anglii.

Její toulání můžete sledovat na Instagramu na [@ardna_xella](#).

ISBN 978-60-264-3713-0

C PRESS

www.albatrosmedia.cz
CZ 299 Kč / SK 11,99 €

Tam, kde volá moře

Alexandra Synac

 P R E S S

*Musí jít tam, kam ji volá moře.
Během roku v Austrálii se může přihodit cokoliv.*

***V tuto dobu, teď a tady,
jsme jen pouhými návštěvníky tohoto místa.
Pouze procházíme.
Naším cílem je pečlivě se dívat kolem sebe,
učit se, růst a milovat. A pak se vrátit domů.***

staré aboridžinské přísloví

- 1 -

Na cestě

Všechno jí to dávalo smysl. Alespoň jí to tak doposud připadalo.

Teď ovšem měla Kara v hlavě zmatek a začala trochu o sobě a o všem, k čemu se během posledních pár dní tak náhle rozhodla, pochybovat.

Singapurské letiště ji ohromilo. Byla zvyklá na velká evropská letiště, ale v porovnání s Changi bylo i Heathrow, které před třinácti hodinami opustila, zapadákov se vším všudy. Obklopená digitálními reklamami, které se vznášely nad mořem hlav všech barev pleti a ras, si připadala jako ve scéně vystřižené z Blade Runnera. K tomu všemožné nápisy a ukazatele v různých jazycích, vše v symbióze

s eskalátory a prosklenými výtahy propojujícími různá patra a mezi-patra. Zdánlivý hypermoderní chaos kupodivu ladil s elegantní uměleckou a květinovou výzdobou. *Tady se určitě nikdy nic ani na chvíli nezastaví*, pomyslela si. Všechno bylo v pohybu, jako malé věčné perpetuum mobile.

Letmo mrkla na hodinky, ale uvědomila si, že na londýnský čas teď už může zapomenout. Dvě hodiny ráno? Není divu, že mi to nemyslí, usmála se pro sebe. V duchu si posteskla, že teď ani nemá cenu psát někomu vzkaz na WhatsApp, a šoupla mobil zase zpátky do kapsy od bundy. Než by si jej dotyčný přečetl, ona by už dávno seděla zase v letadle.

Odletová tabule, před kterou už několik minut stála, ukazovala, že je krátce po desáté ráno. Kara by se ale nejradši stočila do klubíčka a spala. Sama byla překvapená, jak jí jet lag zamotal hlavu, a začínala se cítit mírně znepokojená. Nic ji nemohlo připravit na to, jak náročných bude těch víc než dvanáct hodin letu. Až doteď si nedovedla představit rozdíl mezi čtyřhodinovým letem na Kanáry a skoro třinácti hodinami do Singapuru. Myslela si, let jako let. Teď už ale věděla, jak moc se mýlila. V duchu se usmála nad svými cestovatelskými začátky, jak si dřív myslela, že dvouhodinový přelet mezi Londýnem a Prahou s Ryanair bylo utrpení. Teď ji ještě dalších jedenáct hodin letu čekalo. A přitom by nechtěla nic víc než jen sladce spát.

Nejdřív ale musela zjistit, z které brány jí odlétá spoj do Melbourne. Pak si konečně na chvíli zdřímne.

Horečně se snažila zorientovat ve svém palubním lístku a odletové tabuli. Ať se ale snažila sebevíc, nedokázala se v té změti čísel, kódů a názvů vyznat. Má se přesunout na jiný terminál, anebo jen přejít k bráně? Jestli si něco nepřála, tak kupovat novou letenku kvůli

vlastní hlouposti. Zhrozila se, když si představila, kolik peněz by taková last-minute letenka stála.

Na tabuli neustále naskakovaly nové údaje, čísla na chvíli nepostála v klidu, a jak rychle některá jména míst mizela, tak rychle nová přibývala.

Toužila po dobré masáži, sprše a rovné tvrdé posteli, aby si poskládala rozlámané tělo. Byla ale ráda, že i když víc jak patnáct hodin nic nejedla, aspoň neměla hlad. Jídlům v letadle se tradičně vyhýbala, ale něco jí říkalo, že pokud bude takhle cestovat mezi kontinenty častěji, je to luxus, kterého se bude muset vzdát. Jako by nestačilo, že se nedokáže vyznat ve zdejší informační tabuli. Ještě aby hledala, kam se má jít najíst. A vůbec, na chvíli se zamyslela, měla by si objednat snídani, večeři anebo oběd?

Ne. Nejdřív si musím najít svou odletovou bránu, rozhodla se a pokračovala ve skenování desítek letů do exotických míst, jejichž jména často nikdy ani neslyšela. Wuxi, Paro, Kota Kinabalu a spousta jiných. Ale kde je Melbourne? Snažila se najít ten spoj, který by měl shodná čísla s její palubní letenkou. Jenže letů do Melbourne bylo na obrazovce hned několik. Který je ten její?

Uklidňovalo ji, že nemusí nikam spěchat. Lehce zívla. Rozhlédla se kolem sebe, jestli si toho někdo všiml. Naštěstí se každý zabýval svým vlastním příběhem. I když bylo letiště doslova zaplaveno lidmi, mohla by tu stát vlastně úplně sama. Nikdo ji nevidí. Nikdo ji nevnímá. Jako by neexistovala. Připadalo jí, že vše okolo je trojdimenzionální iluze. Anebo je ona sama iluzí? Vypudila podobné myšlenky z hlavy a připsala je nedostatku spánku.

Rozhodla se, že hledat odlet podle čísla a jména nikam nevede. Začala tedy hledat podle času odletu a letecké společnosti. Netrvalo